

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Politiske Betragtninger med Blik paa Danmark og Holsteen

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 22. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/catalog/gv-1831_490A-txt-shoot-idm463/facsimile.pdf (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

at stabe sig en usædlig Formue, em ikke ved at bedrage Interessenterne, saa deg ved at prutte og høste saa det holder til. *Symperne.*

Når jeg derfor hører og løser em af den Lyske og Besignelse der skal falde ned fra Skyerne, hvor Regierings-Formen bliver saa demokratisk som muligt, altsaa enten pæbel-paratist, eller Kommunist-amerikanist, da kan jeg, hvor det synes værlig mener, og ei et unge Husentaske som udmåle deres Drømme, fun ført klare mig det af den heftende Øret-Tro paa en vis lustig Vor-Herre, ved Navn Tornukten, som Man har den Indbildung om, at, om ikke just hører Øre eller Tro, saa deg hører to eller tre Hunde der er forsamlede i hans Navn, der vil han selv være midt blandt, og med ubegribelig Almøgt styre det saa, at stundt Venkundighed og Selv-Klojstab partnes hos de Gleste, bliver dog Udfaldet Misdom, stundt den als mindelige Selv-Maadighed forstyrre al Sammens Virksning, opstaaer dog den onskelige Enighed, og stundt de Enkeltes Egen-Nytte ligger i aaben Feide med det Helels Velværd, blomfører dog Samfundet som en Rose.

Ene heraf kan jeg forklare mig den Urimelighed hos Mange, som ellers godt veed at forbinde Platsag og Virkning; men jeg skulle dog virkelig mene, at Sagen er saa klar, og den oensfynlige Tore saa stor, at alle bestindige Mennesker, hvor høit de end ellers stårte Selv-Klojstab, (under Navn af Tro paa sin

egen Tornuk) som Kilden til Oplysning, og Selv-Maadighed (under Navn af Selv-Stændighed) som Moder til al Dyb, og Egen-Nytte (under Navn af Omsorg for sig selv) som Verlomhedens Hoved-Dris-vejler, jeg skulle mene, de debugget maae inde, at det gaaer med Stats-Forsatningen, som med Familiens Livet, at der maa Man legge Baand paa disse Hnd-slinger, isredt for at løslade dem, hvis de ikke skal forstyre og ødelægge Alt.

Men, her kommer Ulykken, her hører den dybe Grund-Sandhed, som Man saa gruelig har misfunder, sig frystelig paa Stater, som paa Huse, paa hele Folk, som paa Familier. Har vi først indbilledt os, at der er saamange Millioner selvestændige Tornuk-Baserer, som der er Menneske-Kroppe, stundt det aabenbart er umueligt, naar der er en levende Gud til, da er vi færdige til, trods al Erfaring, at paastaae, Alt, der indrettes efter hin grundsættende Forudsætning, og driver end Egen-Nytten den ældre Elg, som har Noget at tage, til at protestere mod Grund-Sætnings praktiske Unvendelss paa de nærværende borgerlige Forhold, saa hindrer det dog aldrig enten den hidige og uersne Ungdom, eller Folkes-Væren, eller de Kortsynede, som ere mange, fra blinde hen at følge Driften og Grund-Sætningen. De Familier, hvis Relighed og Lykke offredes paa Selv-Klojstabens og Selv-Maadighedens Afyuds-Altar, er

